

ЦИЈЕНА:

за Црну Гору на годину 10 перп., на по год.
5 перп.; ван земље 15 франака у злату.

за Црну Гору БРОЈ 10 ПАРА
за СТРАНЕ ЗЕМЉЕ БРОЈ 20 ПАРА

ЛИСТ ИЗЛАЗИ
СРИЈЕДОМ И ПЕТКОМ

ВЈЕСНИК

АДРЕСА:
„Вјесник“ Цетиње, (Црна Гора)
ADRESSE:
„Vjesnik“ Cetinje (Monténégro)

РУКОПИСЕ ВАЉА СЛАТИ УРЕДНИШТВУ „ВЈЕСНИКА“
А ПРИПЛАТУ И ОГЛАСЕ АДМИНИСТРАЦИЈИ
ОГЛАСИ СЕ НАПЛАЋУЈУ ПО ПОГОДИ

Цетиње, 11. децембра

Питање Егејских Острва и Епира још је врло далеко да буде скинуто с дневног реда. Оно је ушло у једно акутно стање које је такво да не предвиђа брзо а још мање zgodно и позитивно ријешење. Оно у исти мах живо занима и тангира интересе неколиких држава које их истичу са свом осјетљивости која се показује у таквим приликама.

Тако је италијански министар Иностранних Дјела, маркиз ди Сан Ђулиано, неки дан осјетио потребу да учини у италијанској скупштини дуге изјаве. За повод свога говора узео је критику двојице опозиционалаца и онда је дао један експозе о спољној политици Италије.

Чини се јасно да је италијански министар изабрао овај моменат, пошто је желио да одговори свечано и јавно на енглеску ноту о двоструком питању Епира и Егејских Острва. А нарочито му је било стало да се изјави, прије него што су остале европске силе формулисале своје изјаве и одредиле своје гледиште и држање.

Енглеска, по свој прилици, настоји да споји заједно питање разграничења Епира и припадности Егејских Острва. Ако она у томе успије, оба питања не само што ће бити ријешена у исти мах, него би Италија морала напустити заузета острва кад и Грци западни Епир. Изгледа да Италији није по ђуди то ријешење. Она жели да Грчка напусти Епир у одређеном року и одређеног дана, док на себе не жели да узме сличну обавезу. То је Маркиз ди Сан Ђулиано казао врло јасно, позивајући се на Лозански Уговор.

Тај уговор не одређује рок за евакуацију Рода и Додеканеза. Он само напомиње да ће се та евакуација извршити кад се испуне извјесни услови. Пошто је Лондонска Конференција јасно признала да Италија има право да сама одлучи да ли је тај моменат дошао, постаје неразумљиво како сада од једном Европа може да намеће Италији одређени рок.

И тако ово питање остаје још једнако отворено и ризикује да буде бачено у позадину пред озбиљним интересовањем и забринутосту Тројног Споразума ради немачке војне мисије у Цариграду, гдје су већ предузимани тим поводом кораци који су до сада остали без успјеха и резултата.

Атентати у Новој Србији

„Србобран“ доноси овај занимљив допис од свог београдског дописника о последњим атентатима које су извеле бугарске терористе у Новој Србији:

Извјесна факта добила су неки дан несумњиве потврде. Бугарски револуционарни комитет, са центром у Софији и филијалама дуж границе Нове Србије, отпочео је приводити у дјело своје при-

јетње: Прије два дана, у ноћи између суботе и недјеље, извршен је атентат на жељезнички мост у демир-капијскоме кланцу, на мјесту које се зове Суви Поток.

И кад не би од тога мјеста до бугарске границе било свега два часа, ипак би се по свима околностима без икаквог испитивања могло тврдити да је тај атентат дјело бугарских руку. Међутим, то је до овога већ тренутка несумњиво утврђено: по бомбама које су нађене на мосту, по траговима од бугарских војничких чизама, по пијеску око моста и најзад по батеријама за које су биле везане бомбе.

Чудном неком случајношћу није цио мост одлетио у ваздух, ма да су све припреме за то учињене. Дуж моста биле су намјештене четири бомбе и по томе како су постављене и распоређене види се јасно, да су их намјештала вјешта лица, која се у експлозивима и њиховом дјелству добро разумију. Али, десило се нешто за атентаторе неочекивано. Експлодирала је само једна бомба. Остале три бомбе заједно са батеријама нашла је комисија цијеле на мосту.

Бомба која је експлодирала, поковарила је мост само у дужини од непуних три четврти метра. У први мах мислило се, да је разрушен и један мали дио пруге претрпан одбаченом земљом. Према обавјештењима, која је наш дописник добио из Дирекције Државних Жељезница, саобраћај ће још у току ове недјеље бити потпуно успостављен. Да су, међутим, експлодирале све бомбе, које су пуњене једним од најачких експлозива, саобраћај са Солуном био би један тежак ударац, осјетнији нарочито сада када је саобраћај тек омогућен у пуној мјери, споразумно са грчком владом.

Атентат у демир-капијском кланцу није био неочекиван. Није се само знало, са које ће се стране са атентатима почети.

Није остало непознато, да се одмах последије закључења уговора о миру у Букурешту, наново формирала у Софији терористичка организација која је поставила себи задатак да у Новој Србији, помоћу комитетских чета и бомбашких атентата, продужи своју стару акцију на томе терену.

У бугарским пограничним варошима Ђустендилу, Дупници, Џумаји и Струмици већ два мјесеца функцирају нарочити комитетски одбори, у којима поред бугарских комитетских војвода дјелују и активни официри који су учествовали у македонским комитетским борбама. У тим варошима главни су магацини оружја, муниције, експлозива, одијела и других комитетских потреба. Али поред тога читав низ комитетских станица налази се по селима дуж границе, па чак и у пограничним касарнама и војничким караулама. Последњих, пак, дана у многим пограничним општинама Бугари су за начелнике тих општина поставили службенике комитета и активне комитетске вође, како би и на тај начин проширили и олакшали посао организације.

За вријеме тих припрема и постављања организације дуж српске границе, из Софије се почело отворено пријетити да Нова Србија неће имати мира од комита и од атентата. Потпуно бугарске владе тој акцији била је толико очевидна да су представници великих сила у Софији морали у два маха опомињати Радославова и Генадиева да пазе шта раде. Бугарска влада је демантовала те везе, али су зато листови, за које се поуздано зна да стоје у служби комитета, и људи који годинама званично представљају бугарску терористичку организацију, у толико јаче наглашавали своје пријетње и развијали своју акцију.

Пала је у очи бескрајна ревност бугарске владе и најенергичније заузимање код руског посланства у Софији да се допусти повратак на српску територију оном становништву из тих крајева, које се затекло последије рата у Бугарској. Било је међу тим становништвом бугарских добровољаца, било је бјегунаца, још из рата са Турском, било је оних које је бугарска војска повукла са собом бјежећи испред Срба и било је, најзад, печалбара и бјегунаца, који су се тамо склонили још за вријеме турског режима. Укупан број тих поданика износио је преко 12.000 душа.

Појмљиво је да руско посланство у Софији није могло контролисати коме све издаје, у тој маси, пасоше за Србију. Међутим, најпоузданије је утврђено да су се на тај начин провукли врло многи бугарски комитетски људи са намјером да у Новој Србији проведу нову комитетску организацију. Неки од њих ухваћени су још у Оршави, други на путу кроз Србију, трећи на самом роуењу по селима. И код свих су утврђени непобитни докази о њиховој мисији. Осим тога, ваља знати да је знатан број њих покушао да се и другим путевима и помоћу других исправа увуче у Србију.

У Софији рачунају да терористичку акцију у већем стилу отпочну, тек када буду успјели поставити своје агенте на одређена мјеста. И агентат у демир-капијском кланцу само је покушај, да се види, какав ће утисак бугарска динамитардска акција произвести и какве ће се мјере предузети.

Упад арнаутских руља у Србију дошао је у току прве демобилизације српских трупа. Посљедњи атентат дошао је такође у току онамад започете демобилизације трупа мобилисаних против Арнаута.

То није случајност. Из Софије се још раније наглашавало, да ће се свим средствима радити на финансијском изнуравању Србије и физичком и моралном изнуравању српске војске.

У Београду се то учило и без указивања из Софије. Само се у овдашњим политичким круговима сматра да нема озбиљне опасности од свих тих бугарско-арнаутских напора и да ће се сва та терористичка организација свршити највише на извјесном броју атентата који ће и поред свих евентуалних штета и жртава за Србију бити чиста штета и извјесна пропаст за Бугаре.

У одбрану црногорских Муслимана

Један угледни црногорски Муслиман пише нашем листу:

Цетињски дописник загребачког „Србобрана“ под насловом „Црногорски Мухамеданци“, описао је опширно прогресивна начела и културно развиће црногорских муслимана у току минулих 35 година и тијем представио нас као елеменат несавремен и неспособан за прогрес и цивилизацију. Шта више, жигосао нас је као несигурне и опасне поданике који, опојени начелима вјерског фанатизма, заборављамо да смо синови ове земље, пошто ми ометамо извођење реформа и отежавамо примјењивање законских одредаба у земљи. Поред тога изнио је да ми нерадо шаљемо нашу дјецу у српске основне школе, док је напротив радо упућујемо у турске војничке школе. Даље је изнио да смо се особито ми муслимани, приликом овога рата, материјално помогли и користили, благодарећи повластицама, јер су само муслиманске радње биле отворене и да су само Муслимани црпили корист, док су се остали немуслимански морали борити на одређеним позицијама.

Таквим писањем госп. дописник не само што је учинио хрђаву услугу Црној Гори која је само у границама уобичајене праксе и постојећих закона давала муслиманима подједнака права и дужности него је учинио хрђаву услугу и јавности, јер ју је погрешно упознао са нашим радом, васпитањем и са нашим жељама које, као и остали Црногорци, гајимо напред Њ. В. Краља Господара и наше миле домовине.

Ја нећу са овим истицати овдје оданост и вјерност црногорских муслимана, како у редовним приликама од вазда, тако и за вријеме прошлога рата са Турском, јер то

знаду сви Црногорци, а то нам је и са Највишег Мјеста признато, али истине ради, приморан сам, изазван од тог дописника, макар и површно, са фактима доказати, да нијесу муслимани у Црној Гори на толиком ниском ступњу образовања и васпитања, нити да су опасан елеменат домовини и Господару, како нас исти дописник црта пред свијетом.

Да пријеђемо на факта:

I. У Црној Гори, до данас, не постоје документа да је закопан иједан живи муслиман, нити да је предвиђено „Општим Им. Законом“, да се мртавац не смије прије 24 сахата сахранити. Ово посљедње најбоље свједочи колико су г. дописнику познате наше прилике и закони у Земљи. Истина је да је прописима Кривичног Законика забрањено копати мртаваца прије 24 сахата, које наређење у начелу није ради нас ни у колико суспендовано, већ толико нама муслиманима, с обзиром на вјерске обреде који се у свима цивилизованим државама поштују, дато је право да можемо позвати мјесног љекара да случај смрти констатује, те ако он, послније прегледа, дозволи, можемо и раније сахрану извршити, а иначе не. Са тим није нам никакав изузетак учињен, јер то се практикује и у Бугарској, откуда је примјер и позајмљен, а практикује се можда и у другим хришћанским државама гдје има муслимана.

II. Почетком отварања Војног Стана, и муслимани су се одазвали позиву војних власти, за вршење рекрутских вјежбања, те су исти упоредно са осталим држављанима служили прописано вријеме, док исти нијесу највишем Милошћу Краља-Господара, ослобођени, а доцније и законом о Устројству војске. Ово ослобођење тиче се само вјежбања и то се замјењује плаћањем војнице (низамје) која иде у прилог војне благајне, али исто, тијем нијесу ослобођени од осталих војничких дужности и обавеза у погледу вршења интендантских послова, који особито за вријеме рата, служе подједнако држави, као и они на позицијама.

Шта више, за вријеме овога рата са Турском, сви они муслимани из Приморске Нахије који су били раније уврштени у стални кадар, борили су се и учествовали у свима борбама упоредно са осталим православним војницима, и остали су на позицијама до свршетка рата, па чак ради вршења вјерских обреда имали су на позицијама свога свештеника (хоџу). Муслиманима се не може ништа приговорити за рад и службу која им је на разним мјестима повјерена била, при надлештвима и др. свакодневним потребама — јер они су беспрекорно све вршили са похвалом и одујили се као и они који су били на позицијама. За то су добили признање и похвалу од самог г. Министра Војног.

Најпослије, и наше су муслиманске радиле, и готовиле по 2000 килограма хљеба дневно за војску и саме преносиле за то дрва и воду што може да потврди г. Министар Војни.

Није ни познато да је ма који муслиман издао, тајно или јавно, тајне војне управе, или ма какво издајство напрема Отаџбини учинио, те збиља ако г. дописник по-

знаје таквога, услугу би учинио и нама и себи да га открије да искуша заслужену казну. Могуће је да је који прости сељак у почетку рата пребјегао у Турску, али такав није издао никакве војне тајне планове. Да су војне власти имале повјерења у наше муслимане, за то је доказ што Муслиманима у Приморју нијесу војничке власти одузимале оружје, него напротив раздатово је и онима који су вршили интендантску службу.

Погрешно је г. дописник схватио да ми гледамо све наше муслимане — официре — као издајнике, већ напротив ми се с њима поносимо и радујемо се њиховом напредовању.

III. Ми муслимани поштујемо одредбе школског закона, подједнако као и остали поданици, јер знамо да сами дух времена захтијева да будемо свестрано образовани, а то нам свједочи и основна школа у Мркојевиће, гдје су све сами ученици муслимани са православним учитељем, као год и у Бару. Свуда наша приспјела дјеца похађају школу заједно са православном дјецом. Што се тиче похађања виших стручних школа, ми нијесмо криви што смо у већини сиромашног стања, те нијесмо кадри били слати нашу дјецу у гимназије изван нашег мјеста.

Ми и ако смо „Турци“, како нас госп. дописник назива, којима су очеви и ђедови били православни, ипак смо вјерни и одани вазда били нашем Узвишеном Господару и Домовини, јер ми не осјећамо никакве разлике у жељама и симпатијама, што смо муслимани по вјери, пошто можемо бити, и ако такви, добри Срби и вјерни синови ове земље. Најпослије ми смо ту вјерност наслиједили, као и сви остали рођени Црногорци, те је чудновато и нејасно што је руководило г. дописника да нам ма што закулисно и неоправдано пребацује ако не ради тога што вјерујемо Уророка. И Њ. В. Краљ Господар и Краљевска Влада знаду, да смо ми исправни и послушни поданици, готови за корист општу вазда положити животе наше.

Ст. Бар.

„Црногорски муслимани“

Дневник

Наш посланик у Биограду. Наш посланик у Биограду, г. Лазар Мијушковић повратио се са одсуства у Биоград и предузео вођење послова посланства.

Српски посланик на Цетињу. „Српска Кореспонденција“ јавља да је г. др. Мих. Гавриловић, српски посланик на Цетињу, отпутовао из Биограда за Цетиње.

Разграничење са Србијом. Разграничење са Србијом напредује врло повољно, али посао отежава магла, снијег и врло кршевит терен. Комисија је до сада поставила границне знакове од босанске треме до Коте 1412.

Рад међународне комисије. Међународна комисија за ограничење сјеверне Арбаније призремено је обуставила рад.

Чланови комисије састаће се 2. јануара у Флоренцији, гдје ће на основу етнографских података наставити своје студије.

Чланови ће се поново састати на терену с прољећа идуће године.

Митровчани у Биограду. У Биограду је стигла депутација митровачких грађана која је, између осталог, молила српску владу да подјејствује како би жељезничка веза између Србије и Црне Горе ишла преко Митровице.

Разне вијести

Њемачки посланик у Софији. Нови њемачки посланик, предао је краљу Фердинанду своја акредитивна писма.

Њемачки цар у Минхену. Њемачки царски пар допутовао је у Минхен. На станици их је дочекала баварска краљевска породица.

Турске реформе. Реформе које је пројектовала Порта, објављене су ирадом. Та ирада санкционише члан 81. закона о вилајетима, који одређује да ће чиновници вилајета бити бирани првенствено међу онима који познају локални језик и језик који се употребљава код судова уопоредно са турским језиком. Полицијски агенти биће бирани између Муслимана и немуслимана, сразмјерно њиховом броју.

Суме које су уписане у буџету вилајета за основну јавну наставу, биће разрезане на општине, сразмјерно броју становника.

Члан 103. истог закона, мијења начин избора вилајетских савјетника. У будуће биће један савјетник на 12.500 становника.

Тројни Споразум и Турска. Извјештаји добивени из дипломатских кругова, гласе да је корак представника Тројног Споразума садржавао само питање, да ли су Дарданели и Босфор стављени под команду шефа њемачке војне мисије. За вријеме дипломатског пријема, велики везир је усмено одговорио амбасадорима да трупе морезу нијесу стављене под команду Лимана. Чинећи поменути корак, амбасадори Тројног Споразума, још су питали, да ли неће командовање Лимана првим турским корпусом, ма на који начин вршећати политичку независност Турске. Тврди се да је у своме одговору велики везир односно свог посљедњег дијела питања изјавио, да је то унутрашње питање Турске, чија независност је изнад свију обзира, те да не може на њега одговорити.

Из Цариграда. Пуковник Џемал наименован је за министра јавних радова на мјесто Осман Низами-а. Остављајући своје мјесто, командант првог корпуса, пуковник Џемал, упутио је своме корпусу дневни наредбу у којој вели: „У тренутку када треба да предам команду Ђенералу Лимуану, чија је служба призната за потребну ради усавршавања војске, држим за потребно да вам упутио исте савјете, које сам вам дао када сам примио команду над вашим корпусом.“ Џемал жели успјеха своме наследици и нада се да ће се сви отомански официри интелигентни на путу напретка којим ће их Лиман повести, поред жеље, да када он буде поново предузео команду, у тренутку када отомански царод буде напачао за сходно да из историје избрише црне листове нађе војску потпуно усавршену.

Анексија Добруџе. Румунска Скупштина једногласно је усвојила закон о анексији нових територија Добруџе. И Брањано у име опозиције изјавио је да гласа за тај закон.

Неприлике бугарске владе. Према изјавама шефова социјалиста и аграраца, компромис између владе и опозиције нема изгледа на успјех.

Шеф аграраца Стамболиски изјавио је листу „Камбана“, да аграрци неће преговарати са садашњим кабинетом, сведок Генацијев из кабинета не одступи. Тек тада ће аграрци поставити своје услове и то: да се не може закључити већи зајам од 300 милиона динара; да се краљева цивил листа сведе на 600.000 лева, и да се из државне службе уклоне сви посланици на страни и сви виши официри. Аграрци се неће мијешати у спољну политику. Стамболиски је убијеђен да преговори са владом неће успјети. Он тражи да кабинет буде састављен из свију странака.

Социјалисте предлажу демократску републику и савез са сусједним државама, да би се мирољубивим путем поправила судбина Бугара у Македонији. Односно зајма, социјалисте држе да пут за зајам води у Париз преко Петрограда.

Демонстрације у Скадру. „Албанске Кореспонденције“, полуслужбена агенција аустријска за арбанашке ствари, јавља из Скадра: Поводом тога, што су велике силе ријешиле питање о пријестолу, биле су овдје велике демонстрације. Поворка од неколико стотина грађана, пролазила је кроз варош кличући: „Живио кнез од Виду!“ Кад су демонстранти дошли пред „Хотел Вид“, гдје је на стану бугарски генерални конзул из Валоне, Павлов, који је ових дана дошао у Скадар, ушла је у хотел депутација која је Павлова најсрдачније поздравила у име цијелог скадарског становништва. Павлов се љубазно захвалио на пажњи и испоручио скадарском грађанству своје најљепше жеље за будућност Арбаније. Пред „Црногорском Банком“ демонстранти су звиждали и викали против Црне Горе. При свршетку демонстрација примио је демонстранте архиепископ Срећин.

Телеграфски извјештаји

Реорганизација српске војске

Биоград, 8. децембра

Нови приједлог за организацију српске војске предвиђа у мирнодопском времену образовање дванаест дивизија пјешадије и двију дивизија коњице. — Б. Кор. Биро.

Кнез од Вида

Атина, 8. децембра

Кнез од Вида са својим братом и различитим чиновницима, стигао је на Крф. Он ће убрзо кренути у Арбанију. — Б. Кор. Биро.

Српско-турски мир

Цариград, 8. децембра

У данашњој сједници завршени су преговори о српско-турском миру. Мир ће бити потписан у идућој сједници. — Б. Кор. Бирв.

Питање источних жељезница

Биоград, 9. децембра

Полузванична Самоуправа пише у уводном чланку поводом питања Источних Жељезница:

Најбоље и најтрајније ријешење овог питања било би да Србија откупи ове жељезнице на Арбитражном Суду у Хагу према арбитражној процени Париске Финансијске Комисије. Ово ријешење давало би највећу гаранцију за слободу међународне циркулације, а пошто конвенција à quatre остаје и даље у снази, било би нелогично претпостављати да би настало друго стање ствари ако би ове жељезнице постале својина српске државе. — Биоградски Пресбиро.

Есад паша против арбанашке владе

Биоград, 9. децембра

Новине јављају о крвавим бојевима који су се били од 17. до 19. децембра на арбанашком земљишту, на западу од Дебра. Мисли се да се ради о сукобу између присталица арбанашке владе и Есад паше. — Бечки Кор. Биро.

Зајам Управе Фондова

Биоград, 10. децембра

Према вијестима које су овамо стигле, изасланици српске владе, послани да закључе зајам од 40 милиона динара у име Управе Фондова, потписали су уговор о зајму. — Бечки Кор. Биро.

Бугарски аграрци и влада

Софија, 10. децембра

Скупштина аграраца одлучила је да одрекне бугарској влади сваку помоћ и забранила је члановима странке да преговарају са владом. — Бечки Кор. Биро.

Лажни Арбанашке Кореспонденције

Биоград, 10. децембра

Вијести Арбанашке Кореспонденције из Битоља да влада анархија међу Македонцима; да су убиства на дневном реду; да су власти немоћне да заштите становништво, апсолутно су измишљене од прве до посљедње ријечи. — Биоградски Пресбиро.

Њ. Ц. Височанство Велика Књагиња Стана

Петроград, 10. децембра

Њено Царско Височанство Велика Књагиња Стана Николајевна отпутовала је синоћ у 6^{3/4} часа за Црну Гору. — Вјесник.

КЊИЖЕВНОСТ

Калуђер и Хајдук. Издавачка књижарница С. Б. Цвијановића у Биограду, пустила је у продају ново дјело г. Стојана Новаковића „Калуђер и Хајдук“, приповијетка о посљедњим данима Србије у XV вијеку. (149 издање Задужбине Илије М. Коларића.) У намјери да подмлађеној и раширеној Србији XX вијека изнесе слику посљедњих дана државног

живота српског у средњем вијеку, г. Ст. Новаковић се прихватио облика приповијетке. На свршетку муслиманско-хришћанског сукоба на Балканском Полуострву у наше дане, г. Ст. Новаковић црта у својој књизи почетак тога сукоба у XV вијеку. Уз то се показује заталасавање велике борбе црквено-просвјетне и војничке међу муслиманима и хришћанима, која се на земљишту српском продужила пуних пет вијекова. Око главног скелета приповијетке, која није без драматичности, наизане су тачне слике о српском животу средњег вијека, о животу властеле и простих људи, о главним линијама целокупног ондашњег народног живота у управи, у судству, у кућама (властелинским и сељачким), у трговини, у саобраћају, у гостима, у лову, у свечаностима, у уредбама живота господне и њима потчињених људи. Уз то је бачено свјетлости на оновремену религиозност и сујевјерицу, на утицај вјере, на живот манастирски и књижевни, на самовољу, на распасаност, неред и несигурност у друштву и у држави, увијек на штету слабог и нејаког, па на посљетку на штету саме државе. Тако је покушано да се занимљивим обликом прикаже српски друштвени и државни живот средњег вијека, какав је био у истини.

Књига је велика 296 страна, лијепо штампаних на финој хартији. Цијена јој је 3 динара (или круне). С поруцином ваља се обратити издавачкој књижарници С. Б. Цвијановића.

ПОЗИВ НА ПРЕТПЛАТУ

Многим нашим претплатницима истекла је претплата, те је вријеме, да претплату обнове, како им се не би лист обуставио; јер лист ће се обуставити свима без разлике који не обнове претплату до конца овога мјесеца.

Лист смо слали многим, и ако им је претплата истекла, из разлога што је многи био у војсци, те својој обавези према администрацији може бити није могао испунити. Сад нека се сваки сјети своје обвезе.

Цијена је листу на пола године: за Црну Гору перпера 5, а за иностранство 7^{1/2} франана у злату.

Цетиње, 4. децембра 1913.

АДМИНИСТРАЦИЈА „ВЈЕСНИНА“

П. п. бр. 15. 14—50

ПОШТАНСКЕ МАРКЕ!!! Купујем употребљене црногорске марке или измијенујем румунске поштанске марке. Yules Marcus & Comp., Bucarest, (Roumanie), Cal. Calarasilor 187. — Кореспонденција на српском или француском језику. П. п. бр. 59. 1,3

ПОМЕН

Јављамо нашим сродницима и пријатељима, да ћемо у неђељу 15. децембра, давати годишњи помен нашој драгој и незаборављеној браћи РАИЧКОВИЋИМА, погинулим на скадарском и македонском бојишту 1912/13 год. и то:

Саву Лазову Раичковићу, Марку Лукину Раичковићу, Ристу Филипову Раичковићу, Радулу Гигојеву Раичковићу, Јоку Мишкову Раичковићу

и умрлијема за поменуто ратно вријеме:

барјактар Никола Павићев Раичковић, бригадни трубац Саво Буранов и Никола Ристов — Раичковић.

Помен ћемо држати у цркви Градачкој у 9 сати у јутро.

Градац, 5. децембра 1913 год.

У име породице Раичковића ожалостили: кап. Стеван; барј. Марко; поруч. Илија, Саво Лукин, Матан Пејашев; вод. Филип Лазов, Илија Јоков, Петко Новаков, Томо Марков и Томо Савов са осталом браћом — Раичковићима. бр. 58. 1,1